

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещенно Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИОЗНО ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатенъ.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Сензация или недомислие.

Английската агенция „Хавасъ-офи“, на 18 юний т. г. предаде по радиото и чрезъ Б. Т. Агенция новината или по-скоро сензацията, че гръцката православна църква е поискала да се обедини, слѣе, съ католишката църква, и че монсиньоръ Филипуци е получилъ разрешение да влѣзе въ връзка съ гръцката православна църква за да започне преговори, съ цель да се премахне раздѣлението между гръцката и римската църкви.

Католишкия официозъ у насъ в. „Истина“ като предава тая сензационна новина, подчертава нѣкакси, че и той не я вѣрва, докато тя не бждела обнародвана въ Ватиканския официозъ „Осерваторе Романо“.

Противъ самата идея, да се обединятъ дветъ църкви, никой нищо лошо не може да каже. Ние православнитѣ, всѣки день се молимъ за обединението на Христовитѣ църкви, затова най-много ние ще се зарадваме ако доживѣемъ да видимъ и това дѣло. За този щастливъ день ние не престанно се молимъ отъ 1054 год., когато стана разрива между дветъ църкви—православната и католишката или тъй наречена папишашката.

Въ миналото, историята ни казва, че сж правени такива опити, обаче, не се е стигнало до положителенъ резултатъ, поради причини, за които не му е нито времето, нито мѣстото да анализираме и задълбочаваме.

Длъжни сме, обаче, съ приискърбие да отбележимъ волноститѣ и лекомислиятъ на г. Др. автора на статията „Гърция и Римъ“ (брой 854)—когато засѣга единъ такъвъ важенъ и отъ капитално значение чисто вѣрски и църковенъ въпросъ, какъвто е обединението на дветъ Христови църкви.

Не знае ли автора на тъй уязвителната статия—папишаша Др., че не е Атина, нито пъкъ гръцкия народъ, който ще разреши този тъй важенъ въпросъ, особено пъкъ сега, когато самата Гърция се намира въ много деликатно положение—цѣлата окупирана отъ чужда войска!? Тогава!

Ако действително има такова предложение отъ страна на православна Гърция, нѣщо което ние не вѣрваме и не допускаме, по мотиви и съображения

понятни за всѣки искрено вѣрующъ католикъ и православенъ и всѣки честно мислящъ човѣкъ и писачъ, то такова предложение или е частна инициатива на нѣкои гръцки владици и богослови, които искатъ да имъ се запишатъ имената въ историята или е нѣкоя гръцка хитростъ за да се извлѣкатъ облаги отъ създаденото временно недовъло положение въ Гърция. Гърция не е въ състояние сега да преговаря, защото гръцкия православенъ народъ за сега не разполага съ себе си. Ние съ гръцкия народъ си имаме спорове изкони; но, когато се повдига единъ такъвъ първостепененъ въпросъ, трѣбва да се освободимъ отъ всички чувства и отъ всѣкакъвъ националенъ антагонизъмъ и обективно да погледнемъ на въпроса. Закачнитѣ на „П. Дѣло“ и на в. „Истина“ сж неумѣстни—дори и вредни. За грѣховетъ на гръцката патриаршия, особено спрѣмо насъ, сме писали много и тѣ сж известни. По този важенъ въпросъ и дума не може да става за личнитѣ качества на Папа Пий XII, за когото ние писаме само хубави нѣща, както и за неговия предшественикъ.

Вѣрно е, че той направи една доста симпатична крачка напредъ, като покани при коронясването си да присѣдствуватъ делегати и отъ православнитѣ църкви, нѣщо странно и недопустимо за неговитѣ предшественици. Но, когато говоримъ за обединението на нашитѣ църкви, лицата играятъ второстепенна роля, защото и тѣ сж човѣци, които се менятъ и влияятъ. А на първо мѣсто трѣбва да се вземе предвидъ богословската мисль почиваща и изхождаща отъ св. Евангелие, св. Предание и решенията на седемтѣхъ Вселенски събори—въ тѣхнитѣ догматически постановления. Православието като доктрина и най-свършенна богооткровена религия, не може да бжде разслабено, както лекомислено и язвително пише г. Др. въ в. „Истина“, защото то е дадено отъ Господа Исуса Христа, а на книга е написано отъ св. Апостоли и св. Отци на църквата, подъ ръководството и вдѣхновението на Духа светаго. Сжщото това православие, изповѣдваха и бранѣха и католицитѣ до 1054 год. Та, защо сега папишаша г. Др. го нарича разслабено? Любопитно

Архим. Иннокентий.

Правата на българитѣ върху църквитѣ и училищата въ Българска Тракия.

Известно е на всички българи решението взето въ конференцията отъ Санъ-Ремо, че следъ Европейската война Българска Тракия се даде на Гърция.

Въ това време (1920 г.), протосингелъ на Маронийската митрополия въ Гюмюрджина и временно управляващъ епархията е билъ нашия съгражданинъ Архим. Иннокентий, който като длъжностно лице и родолюбивъ българинъ е намѣрилъ за благопотрѣбно да освѣтли френскитѣ окупационни власти, за положението въ което сж се намирали то-

би било да се знае—дали и редактора на в. „Истина“, който е духовно лице, е на сжщото мнение?!

Ние мислимъ, че напраздно притриватъ ржце неграмотнитѣ католици и писачи като г. Др., които се надяватъ да уловятъ риба въ мжтна вода.

Ужъ се радва, че шесть милиона гърци по починъ на владицитѣ си ставатъ католици, а сжщевременно ги обижда, като ги нарича блудни църковни иерарси, които, разбира се, трѣбвало да коленичатъ предъ Папата, които трѣбва да имъ прости, че сж изповѣдвали до сега православната заблуда, но сега опомнили се, и дошли при любовта на общия баща — Папата.

Тоя начинъ на мислене и писане най-малко подхожда на чужда пропаганда у насъ, която се ползува отъ пълна свобода и която сме сигурни, че ще получи и своето наказание отъ Папа Пий XII, ако се научи, че тѣ наричатъ гръцкитѣ владици блудни иерарси, само затова, че решили (нѣщо което ние не вѣрваме) да се тури край на едни спорове, които въобще прѣчатъ на преуспѣването на църквата по спасителното дѣло. Въ тия дни, когато атеизма се шири, а червения апокалиптиченъ звѣръ руши, убива и всѣва ужасъ навредъ, безъ огледъ дали си католикъ или православенъ, да се пише така—е най-голъмо кжсогледие.

Ако и другаде Негово Светейшество Папа Пий XII има такива представители и писачи като г. Др. отъ в. „Истина“, то сме увѣрени, че той винаги ще страда отъ това, че не е разбранъ отъ своитѣ хора и тогава неговитѣ и наши усилия да отстранимъ препятствията за да се разберемъ — винаги ще останатъ празни.

Ще се повърнемъ при по-удобни времена.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

гава българскитѣ църкви и училища и да защити българската кауза — чрезъ настоящето си изложение до френския генералъ Шарпи.

„До Негово Презвѣзходителство Губернатора на Западна Тракия, Господинъ Генералъ Шарпи

въ гр. Гюмюрджина.

Ваше Превѣзходителство,

Още отъ 1762 г. когато българскитѣ народъ се пробуди отъ своя дълбокъ сънъ и пожела да се освободи отъ петвѣковното двойно робство — политическо подъ турцитѣ и духовно подъ гръцката Цариградска патриаршия, очитѣ на българитѣ отъ Македония и Тракия винаги сж били обърнати къмъ Франция, представителка на свѣтовнитѣ свободи и най-симпатичната между всички културни страни, Франция, учениятъ синъ на която великиятъ историкъ Жюль Мишле трогателно молѣше своитѣ съотечественици да обичатъ всички нации не по-малко отъ себе.

Затова и голѣма бѣ радостта на българитѣ отъ Западна Тракия, когато тѣхното отечество ще бжде окупирано отъ французкитѣ военни власти. Дори ние смѣемъ да Ви увѣримъ, че българското християнско население отъ този край се чувствува особено доволно днесъ подъ егидата на Франция и дълбоко вѣрва въ своето културно развитие.

Но, както всички други народи, и това население има две възвишени нужди: да се моли и да се просвѣщава на своя роденъ езикъ, за което му сж потрѣбни църква и училища. А църкви и училища има навсѣкжде въ Западна Тракия. При това тия църкви и училища сж градени съ милостия и волни подаяния и отъ българитѣ християни по селата, градоветѣ и околнитѣ, поради което тѣ сж общо достояние и на българитѣ, които сж се отдѣлили отъ патриаршията и на тия, които още признаватъ Патриаршията. Но следъ отцепването на българитѣ въ 1870 г. отъ Патриаршията, тия общи църкви и училища се обезбаватъ само отъ патриаршиститѣ, понеже ферманитѣ за построяването имъ сж били издействувани отъ цариградския патриархъ, който единствено до тогава представляваше всички православни християнски народи предъ турскитѣ султани. И българитѣ не тъй лесно можаха да се простятъ съ своитѣ храмове за молитва и просвѣта. Затова и въпросътъ за църквитѣ и училищата дълги години следъ това бѣше източникъ на безбройни кървави борби и сътресения, вследствие на което, следъ прокламирането на конституцията (хуриета) въ Турция, за омиротворение на страната, въ 1909 г. турско-то правителство внесе тоя въпросъ на разглеждане въ камарата и подиръ продължителни дебати между разнороднитѣ представители както и възъ основа на принципа на

френското правителство, че „влагалището на силата се намира не въ опълномошеното лице, а въ лицето което опълномошава, и че всъки кооператоръ, когато се оттегля отъ кооперацията, има право върху частта на капитала“, реши: църквите и училищата да се раздѣлятъ между българитѣ и патриаршиститѣ, както тамъ, гдето има две църкви и училища, едната църква и училище да се дадатъ на българитѣ, а другитѣ да останатъ на патриаршиститѣ; а тамъ, гдето има само една църква и едно училище, въ църквата да се черкуватъ подѣ редѣ едниѣ и другитѣ, а училището да се раздѣли на две. И наистина това предвещаваше омиротворение. Но турското правителство нѣма време да приложи навсѣкжде това свое решение, тъй като първата балканска война настѣпи въ 1912 г. и последвалитѣ я събития и пертурбации дадоха съвсемъ друга насока на работитѣ.

Сега, обаче, когато нашето общество, Западна Тракия, има щастието да се управлява отъ представители на великия, свободолюбивия и просвѣтенъ француски народъ, голѣма е надеждата, че въпросътъ за църквитѣ и училищата ще бѣде справедливо разрешенъ, като се взематъ подѣ внимание културнитѣ нужди и правата надѣ тия църкви и училища на българското население. И това се вижда вече, понеже новото правителство взе помирително и правилно решение, като остави навсѣкжде по една църква и училище за религиознитѣ и просвѣтни нужди на българитѣ, което обстоятелство ни даде увѣрение, че ние ще живѣемъ честито подѣ новото управление, и ни изпълня съ дълбока признателностъ. Веднажъ възприето това начало и приложено така за постоянно, въ едно близко бѣдеще ще се изгледатъ всички вражди между българи и патриаршисти, и тия синове на една и сѣща страна ще живѣятъ въ миръ и съгласие, което е и желанието на Франция, представителка на Лигата на народитѣ въ този край и свѣтовна миротворителка. При това ние особено сме радостни, че и самитѣ гръцки духовни власти, проникнати отъ справедливостта и истински християнски чувства, на нѣкои мѣста доброволно отстъпиха по една църква и училище на българитѣ. Такъвъ е случаятъ съ Карагачъ (Одринъ), гдето гръцкото църковно настоятелство въ 1915 г. официално предаде параклиса „Св. Константинъ и Елена“ на българитѣ, и после, Димотишкиятъ гръцки митрополитъ Филаретъ, който минава за добъръ църковенъ канонистъ, въ 1917 г. съ собственоръчно писмо съобщи съгласието си да се даде църквата „Св. Богородица“ за постоянно на българитѣ за извършване на религиознитѣ имъ нужди, понеже гърцитѣ въ Димотика иматъ още две

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 12).

Православенъ. Да, действително много сж предметитѣ, що кичатъ вътрешността на св. нашъ православенъ храмъ.

Протестантинъ. Разкажете ми нѣщо за олтаря.

Православенъ. Вие протестанти нѣмате олтаръ, защото споредъ върването си и не ви е нуженъ. Но чуйте какво голѣмо предназначение има той у насъ. Олтаръ значи „високъ жертвеникъ“. Тази дума е латинска, съставена отъ думитѣ „altus“ — високъ и „aga“ — жертвеникъ. Такова название напълно съответствува на тази частъ отъ храма, въ която се принася най-светата жертва—Тѣлото и Кръвта на Исуса Христа. Тази частъ отъ храма представлява самото „Небе“, дето Богочовѣкътъ—Иисусъ Христосъ, съ

други църкви. Ползуваме се отъ случая да изкажемъ нашата адмирация и признателностъ къмъ почитаемото Ви правителство, което благоволи да остави за религиознитѣ и просвѣтни нужди на българското население въ Софлу и Гюмюрджина по една отъ градскитѣ църкви и училища. Всичко това ни увѣржава, че Ваше Превъзходителство, който сте синъ на отечеството на великия Жюль Мишле, ще обичате еднакво всички народности въ този край и справедливо ще дадете всѣкому своето, тъй като такъвъ е гласътъ на истината и човѣщината, които Ви ръководятъ при изпълнение на Вашия служебенъ и човѣшки дългъ.

Ние правимъ достойно горното на Ваше Превъзходителство, за да Ви освѣтимъ върху развитието на този щекотливъ въпросъ, та, ако стане нужда той да се решава още веднажъ, да се иматъ предвидъ тия наши доводи, за да получи той своето правилно разрешаване, като не се игнориратъ правата на българското население.

Бѣдете добри, Ваше превъзходителство, да приемете нашитѣ отлични почитания“.

Въпрѣки всичко, обаче, гърцитѣ успѣха съ помощта на френскитѣ окупационни власти да взематъ всички български църкви и училища въ цѣла Тракия и ги държаха въ свои ръце до деня въ който храбритѣ войски на Велика Германия освободиха плодороднитѣ тракийски полета и ги предадоха наново на България.

Своята Пречиста Майка и сонма отъ Ангелитѣ и Светиитѣ, пребивава въ вѣчна слава, като не представа да ходатайствува за ония отъ върующитѣ въ Него, които живѣятъ на земята. И както небето е непрестѣпно за земнитѣ обитатели, тъй и Олтарьтъ, по прависата на църквата, трѣбва да бѣде непрестѣпенъ за лицата, които нѣматъ особено освѣщение: само посветенитѣ въ свещенъ чинъ служители влизатъ и служатъ въ него.

Протестантинъ. Извинявай, какво означава оная висока, четиристѣпна маса въ срѣдата на олтаря, която се вижда отъ вънъ, и какво е наслагано по нея?

Православенъ. Та това е именно жертвеника, на който се принася скжпата спасителна Христова жертва. Той, жертвеника, символизира престола Божи. На него невидимо за насъ хората седи Богъ. Той е Божи престолъ. Това е Божествената трапеза съ четири страни готова сложена за всички хора отъ четиритѣхъ страни на свѣта. Този престолъ има единъ камененъ кракъ, който въ средата е издълбанъ, и има вътре турени Св. Мощи на нѣкой Божи-угодникъ. И това се прави за споменъ по обичая на древнитѣ християни, които сж извършвали тайнството Причастие надѣ гробоветѣ на мжченицитѣ.

Протестантинъ. А какво означава оная малка позлатена металическа църквичка, сложена отъ горе на престола?

Православенъ. Това се казва дарохранителница, т. е. скжпа кутийка, въ която се пазятъ още по-скжпитѣ Св. Дарове—сухото причастие, приготвено за носене по домоветѣ на болнитѣ предѣ смъртния имъ часъ.

Протестантинъ. Споменахте сухо причастие, какво е то?

Православенъ. На великиятъ четвъртъкъ всѣка година се служи дългата св. Василева Литургия. Него денъ свещеникътъ приготвя две жертви (два агнеца) Св. тѣло и Св. кръвъ Христови. Единиятъ агнецъ осветенъ се запазва цѣлъ, а съ другиятъ се причащаватъ него денъ приготвилитѣ се за причастие християни. Тѣй запазения агнецъ на следния денъ—великия петѣкъ, свещеникътъ въ пълно облачение, като за литургия, раздробява-нарезва на малки и правилни квадратни частички, и сушй много внимателно на престола надѣ разпалени вжглища. Това се прави за да се изземе всѣка влага, която би причинила мухляс-

ване презъ цѣла една година. Така изсушенитѣ частички внимателно се изсипватъ въ кутийки и полагатъ въ оная тамъ малка църквичка. А за-дето се пазятъ въ нея се нарича „Дарохранителница“.

Протестантинъ. Тамъ оная книга на престола сигурно е Евангелие. Какво има подѣ него.

Православенъ. Да, това е интересно. Евангелието, това знаешъ. Това е Самъ Богъ, Който царствува на престола земенъ. Подѣ него е загнати единъ другъ скжпъ коприненъ платъ съ изображено на него „полагането на Исуса Христа въ гроба“, и е защита на горния край една частица отъ Св. Мощи. Значи две кърпи сгжнати една въ друга. Външната се казва „Илитонъ“, т. е. означава дрехата Христова или-тонъ, за която стражата при кръста хвърли жребий, вмѣсто да я рѣжатъ на части. Втората—вътрешната, съ изображение снетото отъ кръста тѣло на Господа, който е отъ чистъ тънѣкъ скжпъ коприненъ платъ се казва „Антиминсъ“, което е отъ гръцки езикъ и ще рече „вмѣстопрестолъ“. Следъ малко ще ви обясня защо се казва тъй. Сега нека добавя, че антиминсътъ се разгъва и на него се слагатъ Св. дарове за освещаване. Антиминсътъ се освещаваше както и престола непременно отъ архиерей (владика). Защо така? По най-старъ обичай храмътъ и престолътъ въ олтаря му се освещавали отъ архиерея. Но тъй като архиерейтъ не всѣкога е могълъ лично на време да освети както храма, така и престола Божи въ олтаря му, той изпращалъ на такива готови вече изградени храмове осветенъ отъ него коприненъ платъ съ изображението на страданията Христови, въ който платъ имало зашити Св. Мощи. На този именно платъ се извършавало (като осветенъ вече отъ владиката) Св. Литургия. И понеже замѣства неосветения престолъ, гдето се слага, се нарича „вмѣстопрестолъ“ — по гръцки антиминсъ. Впоследствие останалъ обичай, макаръ и осветенъ да е престола да има и осветенъ антиминсъ.

Протестантинъ. Колко много нѣща научихъ. Значи, нѣма нищо, което да е излишно и не символизиращо нѣщо изъ живота на Христа. Нека продължимъ следующия пѣтъ. Азъ всички тия нѣща ги разпращамъ на нашитѣ протестанти, които ги отричатъ, безъ да знаятъ за тѣхъ нѣщо. Нѣщата не сж никога нищо. Никой не бива да зачерква съ единъ замахъ древно — християнския мистиченъ блѣсъкъ, култъ и ритуалъ.

Следва.

Пѣвецъ църковенъ, съ дългогодишна практика, служилъ въ градски църкви, търси вакантно мѣсто при нѣкоя градска църква като пѣвецъ и дѣловодителъ.

Справка В. Хр. Карагьозовъ
Разградъ,

Протоиерей П. Икономовъ.

Марксизъмъ и юдеизъмъ.

Евреитѣ отказаха да повѣрватъ, какво, че пророчествата отъ Ветхия Заветъ се сбжднаха въ лицето на Исуса Христа. Шовинисти и крайно егоисти, тѣ не можаха да се примирятъ съ идеята, че Исусъ Христосъ идва да спаси цѣлото човѣчество отъ грѣха и му посочи новъ пѣтъ за възходъ, за прогресъ и примирение съ цѣлия свѣтъ.

Тѣ искаха той да бѣде само тѣхенъ и само за тѣхъ — за евреитѣ. Понеже това не стана, тѣ го страшно намираха и преследваха, докато най-после успѣха да го разпнатъ между двама разбойници — като последенъ злодей.

Евреитѣ и днесъ продължаватъ да чакатъ своя собственъ чистоеврейски Спасителъ, който да пресъздаде царството на Давида и Соломона — царство, което ще господствува надѣ всички други земни царства, а евреитѣ, като богоиз-

бранъ народъ, ще управляватъ свѣта така, както тѣ разбиратъ и желаятъ. Тѣ разбиратъ и желаятъ тѣхния мѣсия да бѣде преди всичко политически освободителъ и обединителъ на цѣлия Израилъ, така, както тѣ разбиратъ пророчествата на дѣдитѣ си—любимци на Иехова и господари на свѣта.

Ветхия Заветъ е документъ на обещанието Божие.

Идването на Исуса Христа, разпространението на Неговото учение—Св. Евангелие тури край на мозаизма.

Скията, жертвоприношенията, сжботния денъ и пр. престанаха да сжществуватъ.

Яви се новъ свѣтъ, новъ Израилъ, новъ богоизбранъ народъ—християнството.

„Нѣкогашния богоизбранъ народъ, носителъ на месанското обещание за всички народи по зе-

мята, носй тоя тежъкъ товаръ като мелнишки камъни, до момента, когато се изгради християнския храмъ. А когато този последния бѣ готовъ, тѣ отказаха да влѣзатъ въ него, въпрѣки, че отъ тогава до сега вратитѣ му сж отворени“.

Вмѣсто да приематъ Исуса Христа като Спасителъ, тѣ го смѣтнаха за мистификаторъ и го убиха като обикновенъ престѣпникъ. Виждайки, обаче, че Той е живъ и следъ Голготската смъртъ, тѣ отъ две хиляди години правятъ всичко възможно за да го убиятъ още веднѣжъ и за винаги... За тая целъ, тѣ фалшифицираха пророчества, дадоха своеобразни тълкувания на Ветхия Заветъ и измислиха другъ спасителъ—специално и изключително за евреийския народъ. Равинитѣ имъ създадоха Талмуда и талмудската религия, която замѣсти стария мозаизъмъ.

Това е организирана омраза и най-отвратително отричане на Исуса и Неговото учение.

„Това е понижаване на старата

религия, дадена имъ по откровение чрезъ Мойсея и пророцитѣ и сведена до степенъ на единъ националенъ митъ—като всѣки обикновенъ мистъ.“

Разпрѣснати отъ императора Тита въ 70 год. следъ Христа по цѣлата Римска Империя, съ надежда да бждатъ асимилирани, наследницитѣ на убийцитѣ на Праведника на Голгота и днесъ скитатъ немилы и недраги по свѣта, ненавиджани, гонени и преследвани, заради пѣкленитѣ си дѣла и съзаклятия противъ християнството и всички християнски народи и държави, подобно на бѣгашия Каинъ—убиеца на праведния Авель, кръвта на когото викаше за отмъщение.

Юда Искаротски е типичния представителъ на юдейския народъ, а неговото предателство е вулканическото изригване на престѣпната душа на единъ народъ—убиецъ.

Една красноречива проява на отрицание на еврейската душа, резюмирана въ желанието да убива всичко хубаво и божествено у човѣка, съгласно девиза имъ: смъртъ

Д. И. Мановъ.

За църковните пѣвци въ селата.

Нашитѣ молитви къмъ Бога се възнасятъ посредствомъ словото (честе) и пѣненето. Онова, което не може да се доизкаже съ словото, се допълва съ пѣненето. И така, живото слово, изказано заедно съ пѣненето, е истинскиятъ начинъ, чрезъ който човѣкъ се приобщава съ Бога и Му се моли. Затова, нашата църква е приела пѣненето като първостепенна необходимостъ при богослужението. Св. Йоанъ Златоустъ казва: „Нищо друго така не възвишава и не окриля душата, не я откъсва отъ земята, не я избавя отъ злото на плътта, не я разполага да мждърствува и да презира всичко житейско, както хармоничното пѣние и стройно съставената божествена пѣсенъ“. Самъ Исусъ Христосъ, основателътъ на християнската религия, прѣвъ посочи необходимостта и на пѣненето, като пѣ съ ученицитѣ си (Мат. XVI. 30). Апостолъ Павелъ въ посланието си къмъ Колосиянитѣ (3. 16) казва: „учете се и вразумявайте се въ псалми и пѣния и пѣсни духовни, като пѣете Господу съ благодать въ сърдцето си“. Св. Писание изобилствува отъ подобни свидетелства за необходимостта на пѣненето въ молитвѣ.

За жалостъ, ние констатираме, че не въ всички църкви, особено въ селскитѣ, е обърнато внимание на този толкова важенъ въпросъ, съ рискъ да се изгонятъ богомолцитѣ отъ църквитѣ или да имъ се внуши апатия къмъ изпълнение на религиознитѣ си задължения. За градоветѣ не говоримъ, защото тамъ, тъй или иначе, сж взети мѣрки. Думата ни е за селата, най-могщата пазителка на народния битъ, където, би трѣбвало да се положатъ особени грижи за запазване на онаследеното ни църковно пѣние. Какво, прочее, трѣбва да се направи?

Да се говори, да бждатъ въведени църковни хорове въ селата, ще бжде абсурдно и вредно. Не само защото хоровото пѣние е чуждо на селянитѣ и противно на тѣхнитѣ религиозни чувства, но и затова, защото това е невъзможно и по економически и други съображения. Въ селскитѣ църкви сме виждали свещеници съ висше образование; хора даровити и трудолюбиви, но не могатъ да привлечатъ селянитѣ въ църквата, защото свещеникътъ самъ трѣбва и да свещенодействува и да пѣе по нѣмане пѣвецъ. Въ нѣкои села се срѣщатъ старци, запознати до нейде съ църковния редъ и да пѣятъ, но тѣ внушаватъ повече отъвращение на богомолцитѣ, отколкото да ги привлечатъ и ги настроятъ религиозно. Затова въ църквитѣ, освенъ нѣкои стари баби, никой другъ не се мѣрка.

Между това, злото не е отъ есте-

ство да се не излѣкува. Стига да има малко трудъ и енергични постѣпки отъ страна на ония, отъ които зависи изкореняването на това зло. Преди всичко трѣбва да погледнемъ назадъ и видимъ какъ сж действовали по този въпросъ нашитѣ дѣди за да поддържатъ пѣвци въ църквитѣ.

Едно време учителътъ въ селото бѣше едновременно и пѣвецътъ въ църквата. Отъ единъ учителъ въ селата се изискваше да знае и да пѣе въ църквата. По такъвъ начинъ, храмоветѣ въ селата имаха винаги своитѣ пѣвци. Днесъ, обаче, това не е така. Отъ кандидатъ учителя въ селото днесъ не се изисква цензъ да знае и да пѣе, и затова, селото има свой учителъ, но нѣма свой пѣвецъ.

За отстранение на това зло, нѣма друго срѣдство, освенъ да изискваме сжщитѣ познания по църковното пѣние отъ кандидата учителъ въ селото, каквито се изискваше едно време. И така: който се кандидатира учителъ въ селскитѣ първоначални училища, трѣбва да знае и да пѣе въ църквата. Затова негово второ задължение, учителътъ-пѣвецъ, трѣбва да се възнагражда допълнително. За достигане на тая целъ, необходимо е въ педагогическитѣ училища, където се подготвятъ учители, да се въведе задължително и предмета: изучаване на източното църковно пѣние. Това се налага особено сега, когато въ новоосвободенитѣ земи, ще се чувствува липса на такива църковни пѣвци. По този начинъ селата, особено на новоосвободенитѣ земи, ще иматъ своитѣ пѣвци, които ще внушаватъ на богомолцитѣ религиозни чувства за да посещаватъ редовно църквата.

Належащо е, мислимъ, че Св. Синодъ ще уреди още презъ настоящата училищна ваканция, курсове въ разни центрове изъ царството по източното църковно пѣние за да може да се попълни тая празнота.

ЦЪРКОВНИЯ МАГАЗИНЪ

на

Атанасъ Топлийски

София — Алабинска — № 33

разполага съ всички църковни потрѣби за обзавеждане на църквитѣ, както и съ голѣмъ изборъ на домашни религиозни украси, икони и картини изъ Евангелскитѣ събития.

За църквитѣ въ новитѣ земи — специално намаление.

Искайте илюстриранъ каталогъ.

Цѣтанъ Георгиевъ.

На вниманието на Св. Синодъ!

Вземайки поводъ отъ статията на г. Ат. И. Мановъ, известенъ историкъ и музикологъ, помѣстена въ този брой, искамъ да прибавимъ още и следното:

Министерството на Народната Просвѣта у насъ, въ своитѣ грижи къмъ родната пѣсенъ е наредило, щото народнитѣ пѣсни, къмъ които напоследъкъ се обръща толкова голѣмо внимание и които ежедневно се изпълняватъ отъ наши народни пѣвци и пѣвци по радиото — за въ бждаще да се изпълняватъ и снематъ на плочи само подъ най-строгия неговъ контролъ.

Съ други думи, родната пѣсенъ, която се разпространява ежедневно надлъжъ и наширь изъ цѣлата наша родина и която намира такъвъ добъръ приемъ въ сърдцата на всички българи, живущи дори и въ чужди далечни страни, става монополъ на държавата и никой другъ нѣма право да пѣе, издава и търгува съ грамофони плочи съ народни пѣсни — безъ нейния прѣкъ контролъ и разрешение.

Вземайки поводъ отъ това решение на нашето Министерство, питаме се, не е ли дошло време и Св. Синодъ на нашата Българска Прав. Църква да смене на плочи пѣснопѣния изъ източно-православно-църковното пѣние, изпълнени отъ прочути, гласовити и добри майстори на това искусство, чрезъ които плочи да се популяризира тази древна музика всрѣдъ широкитѣ народни маси?

Защото, безспорно е, че нашата интелигенция нѣма ясна представа за стойността, мелодичността и високитѣ качества на това пѣние, което е едно музикално изкуство — остатъкъ отъ дълбока древностъ — отъ първитѣ вѣкове на Христовата църква. Тази музика включва въ себе си не само красиво изкуство, но и дълбокъ религиозенъ мистицизъмъ.

Доколкото знаемъ, гръцката църква е направила опити въ това направление и е получила отлични резултати. Такива плочи достигнаха и въ България и съ голѣмо удоволствие бѣха изслушани отъ нашитѣ митрополити, свещеници и миряни и бѣха търсени отъ мнозина, макаръ че бѣха на гръцки езикъ и въ гръцки напѣви.

Подъ прѣкия контролъ на Св. Синодъ и подъ вещото ръководство на специалисти и учители отъ духовнитѣ семинарии, изпълнението на църковнитѣ пѣсни трѣбва да се типоса, като не се допуска изпълнителятъ-пѣвецъ да своеволнично съ различни вариации, които често пжти вмѣсто да украсятъ мелодията, тѣ я окарикатуряватъ.

Изпълнени така, отъ сладкопѣвни български пѣвци, тѣзи плочи ще ни

се поднасятъ въ дни на голѣми християнски празници, особено презъ вечеритѣ на великата страстна седмица и ще изпълватъ съ дълбокъ религиозенъ мистицизъмъ и безъ друго подготвенитѣ къмъ покаяние хиляди български християнски души. А когато настѣпятъ великитѣ дни на Рождественитѣ и Възкрѣстни празници, тогава, кой отъ насъ съ най-голѣмъ трепетъ и наслада не би изслушвалъ най-красивитѣ творения на нашитѣ църковни величини?

Добре би било тѣзи плочи да се доставятъ и на ученицитѣ въ духовнитѣ семинарии, като въ опредѣлени часове се изпълняватъ предъ тѣхъ. Каква наслада биха доставили тѣ на тѣзи любители на тази музика? Защото не всѣки учителъ по пѣние може да пѣе хубаво, въпрѣки неговитѣ отлични познания на материята и неговата отлична система на теоритично предаване. Известна е на всички най-новата и модерна система за изучаване на чужди езици — линкфона, която така много се препоръчва и практикува днесъ отъ именити професори въ Европа.

Тѣзи плочи ще спечелятъ сърдцата на семинариститѣ и ще имъ вдѣхнатъ любовъ къмъ тази музика, съ която единъ день тѣ ще привличатъ въ храмоветѣ хиляди богомолци, така отдалечени днесъ отъ църквитѣ, само поради неприятното нѣние на нашитѣ църковни пѣвци.

Нека прочее, нашия Св. Синодъ ни поднесе въ даръ тая радостъ и наслада още тази година, за да посрещнемъ празницитѣ съ утеха въ сърдцата си.

Прѣстѣтъ Божий.

Облаци се надигнаха отровни
Покрай хубавата наша родина
И градушки се извиха оловни,
Минаха като убийствена лавина.

Но великата Божия дѣсница,
Която вѣчно всичко направлява,
Запази България — мжченица
Отъ огнената, смъртоносна лава.

И злото земята ни не преброди,
А правдата, разпната, поругана,
Възкрѣстна подъ свѣтлитѣ небосводи
На татковината ни изтерзана.

Господи, велемждри, всемогщи,
Безкрайна къмъ насъ бѣше милостъта Ти!

Благодаримъ, Прещедри, Вездесжщи,
За всичко благодатно що ни прати.

Всевѣчний, лжчезарно Твоята слава
Да бжде и пребжде на земята,
Че намъ упование тя остава,
Надежда свѣтла, вѣра крепка, свята.
Ив. Казъловъ.

на най-добрия между християнитѣ! Авелъ бѣ убитъ, защото бѣ благочестива душа, а Исусъ, защото бѣ праведенъ човѣкъ и се наричае Богъ!

Оттеглилъ се въ своя си, за да изкупи грѣха си противъ Бога, за сѣпенъ още отъ фиксъ-идеята, че е висша раса, еврейскиятъ народъ се организира въ една обширна международна конспирация, противъ християнскитѣ национални държави, като желаше да ги разедини вътрешно и пороби въ последствие чрезъ корупция и злъчъ.

Смѣтайки се за висша раса, тѣ въ сжщностъ сж разлагаща се раса, безплодна въ културно отношение, поради своята нисша структура въ биологическата стълба на народитѣ. Неговитѣ представители внесоха бацила на корупцията всрѣдъ еврейската култура, понижавайки съ това нравственитѣ ценности. Тѣ обезцениха на времето си и гръко-римскитѣ ценности. Преписвачи и компилатори, почти въ всички отрасли на духовния животъ, международния капиталъ винаги ги представяше

за гении и необикновени творци, когато въ сжщностъ заимствуваха чужди идеи и доукрасяваха чуждото.

Така, Baruh Spinoza, който заимствува идеитѣ на Платона, Montaique и Декарта, се явява яръкъ защитникъ на инстинкта и отрицателъ на морала.

Frend навѣскжде и въ всичко вижда само половия нагонъ. . . Установи се отъ где е заимствувалъ и Финшайнъ своитѣ идеи.

А Карлъ Марксъ, спомняйки си, че неговия прадѣдо Юда предаде Исуса за пари, възвеличи икономическата наука, следъ като открадна идеитѣ на Ricardî и др.

Атеизма, франкмасонството, уманитаризма, космополизма, феудализма и марксизма сж все срѣдства за борба въ ржцетъ на равинитѣ талмудисти — противъ християнскитѣ, национални и монархистични държави. Отъ всички чеда на Израила, най-достойния изглежда да е Карлъ Марксъ. Той е най-жестокия отмъстителъ на всички потомци на Юдовия родъ. Въ него изглежда да сж се въплотили всички книжници и фа-

рисеи, за да разпнатъ наново Сина Човѣчески. Въ него изглежда да се е концентрирала цѣлата вѣковна омраза на Израила противъ Христа, Когото неговитѣ прадѣди се поставяха преди 2000 г. да Го убиятъ и да заличатъ учението Му. Ржководенъ отъ единъ демагогски инстиктъ, действително гениаленъ, той направи отъ работницитѣ отъ всички индустриални предприятия по свѣта една армия, която обяви въ революционна противохристиянска, противонационална и противоанархична война.

Експлоатирайки по единъ варварски начинъ страданията и неволитѣ на пролетарията, Карлъ Марксъ, пророка на омразата и свѣтовната кървава революция, погѣделичка животинскитѣ инстинкти у човѣка и превърна широкитѣ трудещи се маси въ крвожадни садисти.

Той пожела да събори, да запали и изгори стария свѣтъ и върху развалинитѣ му да изгради нѣкаква фантастична „пролетарска република“, която трѣбваше да бжде управлявана, въ знакъ на признателностъ

и благодарностъ отъ синоветѣ на Израила — неговитѣ сънародници.

Ето защо, неговитѣ сънародници отъ цѣлъ свѣтъ му се притекоха на помощъ. Тамъ сж Lassalle, Bebel, Роза, Люксембургъ, Карлъ Радекъ и др. . . всички евреи, които иматъ голѣмъ дѣлъ въ сегашното устройство на С.С.С.Р.

Като доктрина, съ строго опредѣлени цели, начина на пропаганда и пр., марксизма е чисто еврейска епоха.

Затова, нито единъ еврейинъ не се е обявилъ до день днешенъ противъ марксизма или комунизма, въпрѣки, че той води безпощадна (за наивницитѣ) война противъ капитала — който, както всички знаемъ, е въ еврейски ржце. Евреитѣ поддържатъ и водятъ война противъ собствения си международенъ капиталъ. . . ? Какъвъ монтажъ!? Каква шарлатания!? . . . Кой трѣбва да отвори очитѣ на свѣта и на нашето работничество! ? . . .

Печатница „Просвѣщение“ Варна

Прот. П. Икономовъ.

Сталинъ проси Божията помощъ.

Радио Лондонъ на нѣколко пѣти съобщи, че въ С.С.С.Р. по заповѣдъ на Сталина сж направени молитви за победата на болшевикитѣ. Сжщото радио съобщи, че толкова много богомолци сж се явили, че хиляди „благочестиви болшевики“ останали отвънъ по нѣмане мѣсто въ църквитѣ.

Тази информация на болшевишката пропаганда отъ Лондонъ я хроникаме и ние. Народа казва, че и дявола обещава глъма свѣщъ докато мине моста.

Отъ чуждестранната преса знаемъ, какъ постѣпиха болшевикитѣ съ църквитѣ, духовенството и вѣрующитѣ лица. Въ Полша, Естония, Летония и Литва, а на последъкъ и въ Бесарабия и Буковина, въпрѣки, че въ прокламацията до народа обещаваха и гарантираха езика, традициитѣ и обичаитѣ имъ, както и пълна религиозна свобода. Въ сжщность всички църкви бѣха превърнати въ кина, хамбари, танцувални салони. музеи и пр., а иконитѣ събрани и изпратени нѣкъде. Напоследъкъ се изнесе отъ чуждитѣ кореспонденти, че предъ църквитѣ сж откривали писуари.

Тукъ-тамъ гдето народа се е застѣпвалъ за църквата и свещеницитѣ си, тѣ сж били обложени съ данъкъ: църквитѣ отъ 5 — 25,000 рубли, и ако не можели да го изплатятъ, свещеницитѣ бивали арестувани, а храмоветѣ затворени.

Младежи отъ консмола счупвали вратитѣ на църквитѣ за да ги оскверняватъ и да се гаврятъ съ духовнитѣ лица.

До сега въ окупиранитѣ балтийски страни сж избити 583 свещеника. Болшевикитѣ посочили гробоветѣ само на 17 отъ тѣхъ. Другитѣ сега се търсѣли.

Жаждата имъ за кръвъ е сжща, както преди 24 год., когато избиха единъ милионъ и шестотинъ хиляди митрополити, свещеници, офицери, интелектуалци и селяни. И сега при отстѣпленieto имъ, чуждитѣ агенции съобщаватъ, че мазитѣ и трапищата сж пълни съ избити и заклани хора.

Жестоко, много жестоко!

Ето какъ се отнасятъ болшевикитѣ на „Лорда Сталинъ“ съ църквата, чиито основателъ призовава днесъ Москва, споредъ информацийтѣ на „таваришитѣ отъ Лондонъ“, къмъ молитва. Преди нѣколко месеца само — лордоветѣ отъ Лондонъ, во главе съ Чърчилъ, които носятъ библията подъ мишницитѣ си дори и когато отиватъ въ канторитѣ си, както и военнoлюбцитѣ отъ Америка, во главе съ Рузвелта, заклевахъ Сталина и всички около него, като ги наричаха апокалиптични звѣрове! Срамъ за европейската култура!... тѣ, които събраха грамадни суми за борба срещу болшевизма — тѣ, които основаха дружеството „Pro Deo“ въ защита на Бога и религията отъ червения звѣръ, сжщитѣ тѣ днесъ прегръщатъ Сталина и с-ие, обе-

щавайки му небето съ звездитѣ... само да ги спаси отъ победоноснитѣ германски войници, които се биятъ за новъ редъ въ свѣта и за повече социална правда въ живота, нѣща съвършенно чужди и дори странни за Чърчилъ и другитѣ плутократи отъ Америка, тѣхни братя по кръвъ, разбираме и интереси! Но, доказа се, че тѣзи идеи сж били чужди и за Сталина и с-ие, които сж държали въ дълбоко невежество широкитѣ народни трудещи се маси, вѣоръжавали сж се до жбѣ, както казва Сталинъ въ прокламацията си до народа, и сж вѣчно мечтали и непрестанно работѣли, тайно и явно за свѣтовната революция! Мечта на болшевизма и на третия интернационалъ! Който затъналъ до шия въ невинна братска кръвъ и досѣборилъ стария строй, желаеше да създаде пролетарска диктатура, която всичко криво щѣше да управи, всѣкиго на мѣсто щѣше да постави, за да тръгне всичко по медъ и масло...

Тежко и горко на наивницитѣ и заблуденитѣ!...

Изъ чуждия печатъ.

Гласъ отъ небето.

Преди 4 години румънския майоръ Георги Ротару съобщилъ, че отъ 3 години непрестанно чувалъ гласъ отъ небето, че болшевизма щѣлъ да се провали.

Това нѣщо той съобщилъ на много лица, както и на редакцията на в. „Raza“, който тогава излизаше въ гр. Кишиневъ. Редакцията още тогава хроникара това събитие и обеща да се повърне съ подробности. Щомъ болшевишката власт се научила, направила го дипломатически въпросъ и румънското правителство за да се спаси отъ всѣка беда, спрѣло в. „Raza“ за 5 дена като наказание.

Въ брой 585 отъ 5 юлий 1941 г. сжщия вестникъ като изнася тая случка, помѣства и какво чулъ този майоръ на 16 септември 1937 г. „Войната, която наскоро ще избухне въ Европа и въ други страни въ свѣта, следъ много кръвополитие ще се превърне въ една революция на християнството противъ безбожието и комунизма отъ Москва, което шумно и свѣткавично ще се провали, защото такава е волята на Небесния Отецъ“.

Това нѣщо майора съобщилъ още тогава на свещ. Александъръ Чернеську отъ с. Липникъ, който писмено потвърдилъ това.

На сжщия день, 16.IX.1937 г. малко по-късно, сжщия гласъ отъ небето му казалъ още:

„Атеизма и комунизма отъ Съветска Русия ще се провалятъ и върху тѣхнитѣ развалини Азъ ще издигна една нова държава, която ще има за основа Моята църква, за която Моя Синъ страда и която и вратата на ада не ще одолѣе“.

Това предсказание майора го съобщилъ писмено на тогавашния кралъ Каролъ, на патриарха Мирона, на митрополититѣ Гурий, Никодимъ, Титъ и Дионисий, на проф. Йорга и др.

Едва сега цензурата е позволила на сжщия вестникъ да направи достояние това небесно откровение на широката народна маса.

Всички румънски чиновници останали по мѣстата си въ Бесара-

бия и Буковина, когато сж дошли болшевикитѣ се считатъ за уволнени.

Изключение се прави само за свещеницитѣ, които сж останали по мѣстата си и сж поддържали служба-та си и въпрѣки насилията на болшевикитѣ, не сж се отказали отъ сана и службата си. Тѣ щѣли първи да бждатъ възстановени на длъжностъ, тъй като твърдостта имъ въ службата и теглилата се смѣтнали като апостолатъ.

Епархийскитѣ съветникъ отъ Бесарабия свещ. Д. Болауръ излиза съ апелъ къмъ всички бѣжанци — свещеници отъ Бесарабия, да се при-текатъ съ парична помощъ на армията, която се бие за свободата на Отечеството и Бесарабия, а въ службитѣ си, на св. Проскомидия следъ споменаването на краля, епископа и свещеничеството, преди да поменатъ родителитѣ си, сродницитѣ си, приятелитѣ си, познайницитѣ си, да извадятъ специална частичка за раба Божия Йоана (Антонеску) избранъ отъ Бога да прослави отечеството и затвърди народа си и раба Божия Адолфа, който обяви свещена война въ името на Бога.

Германската евангелска църква при Фюрера.

Президентията на тая църква е отправила до Фюрера телеграма, чрезъ която подчертава непокланителната вѣра и преданность на всички евангелски християни отъ Райха. „Евангелската германска църква“ — се казва въ телеграмата, — е съ Васъ съ всичкитѣ си молитви и при доблестнитѣ наши войници, които чрезъ такива сполучливи удари почватъ да унищожаватъ болшевишката опасностъ, за да може подъ Вашето ржководство да се въдвори новъ редъ въ Европa и за да се тури край на всѣко вътрешно противоречие, както и на свободата и свѣстѣта“.

Благодатно слънце.

Кой отъ насъ сутринъ — когато отвори очи — не се радва на хубавия слънчевъ день? Погледътъ свѣтѣва, гърдитѣ се разширяватъ, сърдцето затуптява пѣргово, ржцетъ като че ли искатъ да обгърнатъ цѣлия просторъ. Тѣлото се напрѣга отъ избликъ на вътрешна радостъ. Всичко те вика и мамѣ навънъ. Ти искашъ да говоришъ съ всички: и съ птичкитѣ, и съ дърветата, и съ цвѣтѣта, и съ насѣкомитѣ. Близкитѣ си искашъ да извикашъ най-галепо. Пѣе ти се, скача ти се — цѣлъ си преобразенъ.

Кой направи всичко това?

СЛЪНЦЕТО!

То радва, то преобразява. То е изворъ на животъ и на здраве. Подъ неговитѣ лъчи всичко буйно расте, цѣфти и дава най-сладъкъ, соченъ и хубавъ плодъ. Животътъ добива крила. Близкитѣ си работатъ, за игра, за пѣсень, за обичъ.

Слънцето е възродител и на цѣлебна сила. Въ селища, дето найдълго слънце грѣе, се срѣщатъ най-много дълголѣтници.

Слънцето оздравява. То убива всички зарази. Извиква и всички скрити защитни сили у насъ да се боримъ съ болеститѣ. Дето слънце грѣе, тамъ болестъ не вирѣе.

Подъ слънцето, като листна и цвѣтна пѣпка, се разтваря и разцвѣтѣва нашата радостъ да живѣемъ.

Грѣй слънце! бжди нашъ най-драгъ бащица. Ние те обичаме отъ все сърдце. Кали ни здрави и бодри! Заздрави мишцитѣ ни, за да можемъ съ трудъ и радостъ, съ пѣсень и на воля да се отблагодаримъ, че сме се родили, живѣемъ и растемъ въ нашата благословена родина, — въ слънчева и хубава България!

Д-ръ Василь Ив. Неновъ.

Какъ се заразяваме отъ туберкулоза.

Когато единъ боленъ кашля, говори или киха, отъ устата му изхвъркватъ много малки капчици, съдържащи туберкулозни бацили, които се разпрѣсватъ на разстояние до 1 метъръ отъ болния и ако на таква разстояние се намира нѣкой здравъ човѣкъ, то той вдиша бацилитѣ, които по тоя начинъ навлизатъ въ бѣлия му дробъ.

Туберкулозната зараза се предава отъ боленъ на здравъ и когато здравиятъ употребява вещи или пие и яде отъ сждове, съ които си е служилъ туберкулозно-болниятъ, а сжщо така, когато здрави хора се оставятъ да бждатъ цѣлувани отъ болни.

Не употребявайте сждове за пиене и ядене, употребявани отъ други хора, преди тѣзи сждове да бждатъ добре измити съ сапунъ и вода!

Другъ начинъ на предаване туберкулозната зараза е чрезъ месото и млѣкото на туберкулозни животни. Туберкулозната зараза напада не само човѣка, но и животнитѣ и птицитѣ. Освенъ туберкулозниятъ бацилъ, който причинява заразата у човѣка, има и другъ видъ бацилъ, който заразява животнитѣ, както и трети видъ, който причинява заразата у птицитѣ. Докато човѣшкитѣ видъ на туберкулозния бацилъ не вреди много на животнитѣ, животинския видъ причинява силно заболяване у човѣка. Затова, да не се пие сурово млѣко отъ крави, защото тѣ може да сж болни.

ХРОНИКА

Следния брой 14, ще излѣзе на 1.IX. т. г. До тази дата редакцията на Епархийския органъ в. „Християнска Защита“ е въ ваканция.

Забележка. Цитатитѣ въ статията „Марксизмъ и юдеизмъ“ сж взети отъ съчиненията на проф. Никифоръ Крайникъ: „Ортодоксия и етнокрация“ и „Puncte cardinale în haos“.

На 15 юлию въ старо-престолния Преславъ, при историческа Патлейна, Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиепѣ, съ подобающо тържество, ще открие опрѣснителнитѣ курсове за свещеницитѣ отъ Варненско-Преславската Епархия. За ржководител на курсоветѣ е назначенъ Шуменския архиепѣйски намѣстникъ, а за домакинъ Преславския енорийски свещеникъ.

Ето една навременна и твърде полезна инициативна, съ радостъ посрещната отъ младитѣ свещеници, които съ нетѣрпение очакватъ да допълнятъ знанията си, за да бждатъ още по-полезни за повѣреното имъ паство, въ тия времена, когато духовнитѣ ценности се подценяватъ, а отъ мнозина дори и отричатъ.

Славнитѣ и исторически дни, които племето ни преживѣва, подсказватъ на всѣкого, какъ да изпълни достойно дълга си, като служителъ на цървата и народа си, за да оправдае името — *български народенъ пастиръ*. Редакцията поздравява навременната инициатива и пожелава ползотворна и освѣжителна работа на лекторитѣ и слушателитѣ. Въ идния брой ще дадемъ подробни сведения за работата на опрѣснителнитѣ курсове.

И тази година откривамъ курсове за подготовка на кандидати за Духовнитѣ Семинарии въ София и Пловдивъ.

Справка — ЦВѢТАНЪ ГЕОРГИЕВЪ храмъ „св. Николай“ — Варна.